
**Pefitajev,
Alekszander Sztjepanovics Petrovics,
Zander**

**Petőfi Sándor orosz nyelvű
verseinek alkalmi fordítása:**

(Fordította: Nehéz Mihály. In: Kiszely István id.m.)

AZ ÁLMAIM

Ifjú koromban fölöttem
Csapatba keringve rajzottak
Az álmok. Őket szerettem
Amért engem hősnek álmodtak.

Büszkén harcra keredtem
Gonoszak, fondorak vesztére,
A népemet én vezette,
Valék prófétája, s vezére.

Kitűztem a piros zászlót,
S kivont éles kardom készítetett.
Fölgyújtsam az óvilágot
Megszabadítsam a népeket.

Hadra pajzsot, vértet vettem,
Lovamra merészen ültem fel.
Gyí ! vágtsass, száguldj érettem!
A szabadságért hadd essem el!

Gyöngén ülém meg ménemet,
Csatában lovamról leestem.
Fölöttem pajzsom szétrepedt,
Fölkelék, de ólom a testem.

A távol síkra meredtem,
Amott a hősök még küzdöttek
S köztük már nem lehettem
Ah! Álmaim nem teljesültek.

(Nehéz M.)

A SZÖKEVÉNY

Feledvén hazája baját,
Kivándorolt a nagyvilágba.
Örömek, s vágyak útján járt,
A szerencséjét is próbálta.

Idővel megtért honába
Idegenből, már megrontottan,
S untatta népe világa
Egyszerű léte zsvijában.

Keservben meddő bújával
Megersovadt, s kis idő múltán
Meg is halt szörnyű átkokkal
Megsápadt, vértelen ajakán.

Mit elvetett, azt aratta.
A dulásban leégett a hon,
S hamvait a szél elszórta
A messzi, idegen tájakon.

(Nehéz M.)

Ki volt az a Besze és Buda?
Ósidók vitézei voltak.
Kik Udét és Besztét belakva,
Számos törzset meghódítottak.

Indultak a mongol dombokról
Jöttek nagy karéjban tumentek.
Jöttek a Szelenga partjáról
Jöttek bátor lovasezredek.

A kék Dunánál megpihenvén
Állították föl a sátrakat.
A költő a múltat megismervén,
Megtette vissza az útjukat.

(Nehéz M.)

SZOMORÚ VOLT AZ ÉLETEM

Szomorú volt az életem
Beléje nem szüremlett fény
Elhangzott hattyú énekem
S a síromhoz is közelgek én.

Előjönnek a megélt évek,
S fölsejlik már számos árnyalak.
Elbúsít, a képekre nézek,
A rámák üresen állanak!

Bennük tettem nincsen énnekem
Csak álmok, vágyak, s töprengések.
Keserűn tölt el szégyenem,
Meddők voltak a szenvedések.

Miért vert bennem úgy a szívem?
Szeretteimért mért lobogott?
Miért a sok ébren éjjelem?
Tán tettekre valék hivatott?

Mért roskadok a kereszt alatt?
Miért kaptam dőrén azt föl én?
S mi lettem én? Csak a síromat
Zord puszta örök hó mezején.

(Nehéz M.)

LÁTTAM BOLDOG EMBEREKET

Láttam boldog embereket
E szomorú földön jártomba'
Láttam erényes életet,
Mely mint kristályforrás, oly tiszta.
De az csak álom volt.

Láttam a Gonosz bukását
Láttam a pusztítás szellemét.
Láttam a Jó ragyogását
S az Igazság új születését,
De az csak álom volt...

Láttam az emberi dühöt,
Amelyet elfojtott az Erély.
Láttam az embert, küszködött
S mint vezérlé őt a szenvedély
De az nem álom volt,
Ah, nem álom volt.

(Nehéz M.)

ERŐS AZ ÉN LELKEM

Erős az én lelkem, bú nem ölheti.
Tombolhat, dúlhat a vihar
Fölöttem, lelkem csak neveti
S nem rebbenti a zivatar.

A balsors bár letörte mindkét szárnyamat
A csonkjait föl büszkén emelem.
S hetykén kihívom párbajra én a Fátumot
A sors ne tört meg, erős a lelkem.

A messzi magasságok megnyíltak előttem.
Ki törekszik, nem törik meg a sors alatt,
S ha nagyok is kínjaim és béklyóban kezem,
De győzelmem igéri a pirkadat.

Lelkem! Ne hallgass el, ujjongj és ne reszkess!
A kínoktól ne félj, mert hisz mik azok?
Legyen neked mindörökké idegen a test.
Szeress, higgy, remélj, mert vagyok!

(Nehéz M.)

HATTYÚDAL

Bánatos az érző szívem
Ha úgy érzed, most is megérhetel még,
Jöjj, s füstölögjünk együtt szívem
Lázadó külön sorsomon véges-vég.

Bútól nem alszom át az éjszakát,
Borongó gondok űzik el az álmat

S pergő könnyek a szempillát
Mossák, miként hullámverés a partot.

Oly sivár az életem nélküled.
Nem fűti szívemet kedves vonzalom.
Teljesült amit mondtál: veled
Mostanra elzengett hattyúdalom.

Ifjú napjaink elröppennek
Elszáll vigalom gyönyör elül.
Elcsöndesülnek az érzelmek,
A szívünk kiszikkad és kihűl...

(Nehéz M.)

RÓZSASZIRMOK

Hullanak a sápadt rózsaszirmok,
S kertünkben nem szól a csalogány
Kedvesem, csak veled virrasztok,
Beteg vagyok s arcom halovány.

Ágyamon fekszem betegen, gyöngén
S szívemben tűz már nem lobog,
Ah! Miért kedveltelek meg én?
Hisz szívem már soká nem dobog.

Itt van! Itt jó az a napkelet,
Hol sél támad föl a bérceknek
S víz feléd majdan bús éneket,
Mert akkor már engem temetnek.

Tudom, régi barátim közül
Nem kísérhet oda senki sem
Csak te leszel ott egyedül,
Aki megsiratol, édesem.

Te csókolod majd a búcsúzóót,
S rám zárják koporsófedelem.
És te mondod majd a búcsúzóót:
Isten legyen veled kedvesem.

(Nehéz M.)

**Az alábbi versek
Kiszely István: Mégis Petőfi című (Bp. 1992)
kötetében találhatóak, eredetük azonban bizonytalan**

NÉVNAPRA

Bort fiúk, bort! Bor kell a pohárba!
Borba fojtsuk a borongó kedvet.
Áldomásunkat ne rontsa a bű,
Felvidítsuk az őszinte keblet.

A magyar nép első emberének
A királynak van ma neve napja,
Furcsa lenne, hogyha felköszöntést
A magyartól a király ne kapna.

Érdeméhez mérrve a köszöntést
Vérpiros bort töltsünk a pohárba
És igyuk ki azt száraz fenékgig
Hogy belőle csepp se menjen kárba.

Amily áldást adtál e hazának
Olyan áldás szálljon életedre!
Menyi békót ártatlanul fűztél
Fűzze a sors mind a te kezedre.

A szerencse legyen úgy sajátos
Amint azt a magyar nép kívánja
Álmaidat sátánok zavarják
Te akasztott emberek királya!!!

Koldusbotra juss, mint annyi ezrek,
Kiktől mindent, mindent elraboltál;
Mert te e hazának nem királya
Gyilkolója, s megrablója voltál.

Alamizsnát koldulj palotádba
És a részvét még is meg ne szánjon!!
Ne legyen a földön nyugodalmad,
Isten, ember, s állat megutáljon!

Agyad váljék izzó tűzparázssá,
Étkedet fel a férgek emésszék,
Italul nyelj a kiontott vérből,
S vérpad melyre ülsz, az a szék!

És amennyi napot e hazának
Ügyvivői tömlöczökben élnek
Élj te is tömlöczben annyi évet.
S szenvedj, amint azok szenvedének.

Majd ha méltó büntetésed eltelt,
S testedből a párát kiereszted:
Poraidat forgószél seperje,
S a bitófa legyen sírkereszted.

**FARSANGI AJÁNDOK
MAGYAR HÖLGYEKNEK
850-BEN**

Táncoljatok lányok, táncoljatok!
Hisz úgyis régen nem táncoltatok.
Magyarország vigalom színhelye,
Éppen most van a táncnak ideje.

Tekintsetek Arad és Pest felé
Ott is járják, szinte halnak belé
Járják a németek kötél-táncát
És csörgetik a szabadság rabláncát.

Perényitek nincs, nincs Batthiánytok,
Nagy Sándor sorsa szinte nem titok,
Elveszett Aulich, Damjanich és Csányi,
Táncoljatok Magyarhon leányi.

Kivégezték a lelkes Szacsvayt,
Mi várja még a nemzet jobbait
A rengetegekben kik bujdokolnak
Vadak helyet?...Mind vérvő honfiak.

Kossuth az Isten második fia
Külföldön érzi, mint nyög Hunnia;
De majd eljön, mint Messiástok
Addig is lányok, csak táncoljatok.

A táncnak hossza vége ne legyen
Hisz a hazának dolga jól mégyen!
Akasztófává váltak tölgyeid
Ó hon ! Azért táncolnak hölgyeid!

Táncoljatok lányok, táncoljatok
Hisz úgyis régen nem táncoltatok
Magyarország vigalom színhelye
Éppen most van a táncnak ideje.

NEM ELÉG

Nem elég, hogy őt vesztettem,
Kit oly igazán szerettem.
El van nyomva szegény hazánk,
Mit mi oly hűn oltalmazánk,
Vért áldozánk.

Vért ontánk mi a hazáért,
Jövő fiaink javáért.
Omlott vérünk jutalma lett,
Hogy hordunk mi rabbilincset,
Osztrák kincset.

Jól tudod, hogy lakolnod kell,
Mert belőled csak bűn lehet,
Minden lépted bűn és ármány,
Átok reád osztrák kormány,
Bűn alkotmány.

INDULAT ROHAM

Hol vagy te most, kit Isten név alatt
Itt a nyomorral küzdő nép imád?
Nem hallod az elfojtott fájdalom
Sóhajban hozzád küldött bús szavát?

Nem hallgatod meg a nép, milliók
Ajkin titokban elhaló panaszt?
Hogy annyi arczra forró könny rezeg?
Egynek kedvéért békén tűröd azt?

Istenségedről megfeledkeztél,
Bosszúállás nincs hatalmadban?
Hogy a pokolra vedd a vérszopót,
Ki népet gyilkol szörnyű jogtalan?

Midőn az embert s népet alkotád
Az volt az elved, hogy boldog legyen
S a boldogságnak látsz-e most nyomát
Csak egy nyomát is látsz az emberen?

Az állatok urává tetted őt,
Ki mondád néki, hogy legyen szabad,
És mit kimondál néki akkoron
Örökre elfelejtetted a szavad?

Az állat amit érez, úgy tehet,
Meg tudja védelmezni önmagát;
A gerle bűg, a pacsirta énekel
S miként érez, úgy zengi el dalát.

De nézd az embert, ott áll szótlanul,
Hallgat, mint néma, mint egy kődarab
Bár keblében zajong az érzelem
Nem szólhat ő, mert teste lelke rab.

Nem szólhat ő, mert aki úgy beszél
Mint amiként érezni megtanult,
Nevedben Isten véres bárd alatt
A végtelenség mély sírjába hullt.

Honában a szép szolga s hontalan
Keblébe zár bűt és keserveket,
S akkor sír, midőn nem látja más
És ezt te Isten békén tűrheted?

Vagy óh! Tán a fájó szívdobbanás
És a sóhaj neked kedves zene,
Gyönyörködtet; s ezért elvégezed
Hogy szent füledben végképp zengene?

Tán a könnyek, miket nép milliók
Szemére égő fájdalom facsart
Teszik koronád drága gyöngyeit;
Felékesítsen csillogásával.

S a jogtalan, kiontott honfivér
Mely bosszút kérve felkiált hozzád,
Kedvtelven nézed hullámmzásiban,
Vagy ezzel fested trónod bíborát?

Mosolyogva nézed, mit tesz a király
Oh! Mert nevedben tesz, mit csak tehet,
Hogy is büntetné őt, a szavakat
Hiszen viseli földön képedet.

De mit isten! Hozzád beszélek én,
Kit nékem csak a képzelet teremt,
A képzelet, miként felépíté
Lerontja büszke trónod odafent.

És itt alant, ki képed viseli
Millióknak felkent gyilkosát
Majd megfeszíti a nép egykoron,
S önfejére tesz majd koronát.